

PREGÓ DE SETMANA SANTA

26 de març de 2023

Escola Oficial d'Idiomes. Antiga Chartreuse

Pere Navarro Gómez

Professor del Departament de Filologia Catalana de la URV

Molt bon dia a tothom!!!

Il·lm. Sr. Pau Ricomà Vallhonrat, alcalde de Tarragona; Excm. i Rvdm. Monsenyor Joan Planellas i Barnosell, Arquebisbe Metropolità de Tarragona i Primat; Sr. Francesc Seritjol Marimon, president de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa de Tarragona; Mossèn Antoni Pérez de Mendiguren, consiliari de l'Agrupació; Sra. Montse Adan Domènech, presentadora de l'opuscle de l'Agrupació d'Associacions de Setmana Santa; conselleres i consellers de l'Ajuntament de Tarragona; autoritats civils i eclesiàstiques; presidents i presidents de les diferents associacions i confraries, conciutadanes i conciutadans, amigues i amics, estimada família.

Quan a finals del proppassat mes de gener se'm va proposar de ser el pregoner de la Setmana Santa d'enguany, tot d'una em van venir al pensament les paraules del centurió de Cafarnaüm, recollides en el capítol setè de l'evangeli de Lluc: «Senyor, jo no en soc digne!!!» I encara avui penso que no soc digne de gaudir de l'honor de poder-vos dirigir aquesta al·locució preliminar de la Setmana Santa. Una al·locució fruit d'uns discerniments que aquests dies sants em suggereixen i que compartiré en veu alta amb tots vosaltres. No tinc

paraules per agrair-vos que m'hagueu convidat a participar en aquest acte, que és per a mi, repeteixo, un honor immerescut.

El dia 24 de febrer, durant l'acte de presentació del cartell de Setmana Santa i de l'Encesa de la Llum, a l'església de Sant Agustí, el Sr. Francesc Seritjol, comentava que el pregó d'enguany es duria a terme a l'Edifici de l'Escola Oficial d'Idiomes, atès que el pregoner era filòleg. Però l'antiga fàbrica de la Chartreuse de Tarragona no només evoca, avui, el món de les llengües, sinó que també evoca la Festa Major de Santa Tecla pel licor que aquí s'elaborava. Llengua i festa són dos dels paràmetres que conflueixen en aquest espai, dos paràmetres que compateixo, que em defineixen i que han fet possible la meua integració en aquesta ciutat de Tarragona. La llengua és el meu mitjà de vida, professionalment em dedico al seu ensenyament; i la festa m'ha permès participar en el Seguici Popular d'aquesta ciutat durant vint-i-vuit anys en un dels Balls Parlats més irreverents, el de Dames i Vells. I encara avui, hi participo amb la meua col·laboració amb el Ball de Serrallonga. Permeteu-me que tingui un sentit record per a l'enyorat amic Josep Maria Salvadó, membre del Ball de Dames i Vells i capità Manaies dels Armats de Tarragona, enguany, que farà 23 anys que ens va deixar. Dos àmbits, deia, el laboral a la Universitat i el festiu, des del seguici popular, m'han permès exercir de tarragoní sense ser-ho de naixement. No

em puc declarar, doncs, més agraït amb aquesta ciutat que m'ha acollit tan afablement.

I avui, amb el pregó de Setmana Santa, culmina el meu agraïment perquè em permet, públicament, expressar-me en un altre dels àmbits que m'identifica: el de la meva pertinença a la comunitat cristiana d'aquesta ciutat i d'aquesta arxidiòcesi. Us demano, doncs, el vistiplau perquè avui em permeteu que no us adreci la paraula en aquest acte ni com a filòleg ni com a fester, sinó des del vessant d'una persona creient. Ciència i festa no estan renyides ni amb l'espiritualitat ni amb la pràctica de la religió, malgrat que algú ho consideri incompatible.

Queden només quinze dies perquè celebrem la Pasqua. Diumenge vinent, el de Rams, commemorarem l'entrada de Jesús a Jerusalem. I aquella setmana, que llavors començarà, esdevindrà per a uns un període de vacances escolars; per a uns altres uns dies idonis per anar de viatge; i per a uns altres, serà la setmana més intensa que comportarà la contemplació, la meditació, la celebració de la passió, la mort i la resurrecció de Nostre Senyor Jesucrist.

En una societat com la nostra, cada cop més laïcitzada i secularitzada, s'evidencia una constant interrupció dels valors que el cristianisme ha aportat en tots els àmbits de la vida humana inclòs

el de la cultura. En un món cada cop més virtual, on la tecnologia sembla que vulgui abduir la funció intel·lectual col·lectiva enfront d'un pensament crític individualista, estem començant a recórrer un camí sense retorn cap a l'analfabetisme. Ens estem instal·lant en el cofoisme de la incompetència que recompensa la vida fàcil i desacredita la cultura de l'esforç.

Existeix una relació intrínseca, entre fe i cultura: la fe genera cultura. I així ho constatem al llarg de la història de les religions i també, per tant, del cristianisme. La mateixa Grècia clàssica evidenciava que la cultura estava farcida de religiositat, de la qual en va sorgir la filosofia mateixa. Fe i cultura no són dues realitats estranyes i contraposades l'una a l'altra, sinó que es complementen.

Vosaltres, els membres de les associacions i confraries de Setmana Santa us convertireu aquests dies en veritables transmissors d'aquesta cultura multisecular generada pel cristianisme. Una cultura que ens endinsarà en la contemplació i la meditació. Les magnifiques mostres de la imatgeria tarragonina, passejades damunt d'uns tabernacles bellament guarnits amb llum i motius florals són un veritable compendi d'aquest patrimoni cultural cristià. La bellesa d'aquests misteris processionals complau el sentit de la vista de qui contempla i medita; també el sentit de l'oïda es complau en escoltar les melodies interpretades per les diferents agrupacions

musicals que acompanyaran els passos processionals. La fe genera cultura i aquesta estimula el gaudi dels sentits i, per tant, també dels sentiments.

Tots vosaltres, membres de les agrupacions i confraries de la Setmana Santa us convertireu, aquests dies, en autèntics arquitectes, escultors i pintors que visibilitzareu de manera itinerant pels carrers de la nostra ciutat unes imatges que ens recordaran els fets històrics sobre els quals es fonamenta, s'articula, s'expressa i es transmet la nostra fe i la nostra cultura. Més encara, aquests dies sereu els veritables evangelitzadors que passejareu pels carrers de Tarragona les imatges que ens faran presents, un any més, les diferents escenes de la passió de Nostre Senyor i anireu exemplificant la història sagrada del personatge central de la fe que professem, Jesús de Natzaret.

Si més no, en el nostre àmbit cultural occidental, la tradició bíblica, judeocristiana, ha generat un conjunt d'esdeveniments històrics, un conjunt de símbols, d'obres d'art —pintura, escultura, arquitectura, música, literatura—, uns valors humans, unes pautes de convivència, uns models d'organització, uns coneixements, que constitueixen el patrimoni, la forma de vida que ens identifiquen i als quals, soc del parer, que no podem renunciar. Tots vosaltres sereu, aquests dies, la cara visible de l'Església.

I no és gens fàcil fer present l'Església en el nostre món d'avui, perquè no tothom compartim el mateix llenguatge. El present i el futur immediat del cristianisme a casa nostra no presenta una simptomatologia massa saludable. Sembla com si l'Església hagués perdut el seu poder d'atracció. Només cal que mirem la participació en les celebracions litúrgiques dominicals a les nostres esglésies per corroborar aquesta inquietant realitat. Sembla com si, a casa nostra, els cristians haguéssim perdut la nostra essència, com si haguéssim negligit aquelles paraules que llegim a l'evangelí de Mateu i que Jesús adreça als seus deixebles «Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada? Ja no és bona per a res, ...» (Mt 5, 13).

En un món cada cop més globalitzat, on no tenim temps material de digerir tota l'allau d'informació amb què les xarxes socials ens bombardegen constantment, sembla com si els cristians haguéssim renunciat als nostres valors fundacionals. Avui fa la sensació, a casa nostra, que els cristians vivim alienats de qualsevol pòsit cultural bíblic — i m'atreveixo a dir també alienats de qualsevol altre pòsit cultural—. Fa quaranta anys que em dedico a la docència universitària i cada cop es constata més l'alarmant manca de coneixements bàsics de cultura religiosa. Bé, concreto: de cultura religiosa cristiana.

Una cultura que ha canviat la justícia retributiva veterotestamentària de l'«ull per ull i dent per dent» —recollida en els llibres de l'Èxode (21, 23-25), el Levític (24, 18-20) i el Deuteronomi (19, 21)— per la justícia neotestamentària dels Sermó de la Muntanya (Mt 5, 38-48; Lc 5, 27-36) i de les Benaurances (Mt 5, 1-11; Lc 6, 20-26), no és una cultura per ser menystinguda, ignorada o ridiculitzada. Malgrat la cultura de la pau que emana de l'humanisme cristià, la violència no ha cessat en el nostre entorn. El conflicte bèl·lic entre Rússia i Ucraïna fa més d'un any que persisteix i sembla que no tingui aturador. Un conflicte que ha provocat un nombre ingent de morts i de desplaçats que viuen exiliats. Malgrat la cultura de la pau que el cristianisme anuncia, les guerres fraticides continuen.

Quan he començat la meva intervenció, m'he referit a aquest espai on som ara —el de l'antiga fàbrica de la Chartreuse—, com a espai estretament lligat a la Festa Major de la nostra ciutat. Però, aquest espai està estretament relacionat també amb els cartoixans, i aquesta comunitat monàstica em fan venir a la memòria la figura del Cardenal del Pau, Francesc d'Assís Vidal i Barraquer, amb qui comparteixo l'origen cambrilenc. En els seus darrers anys, Vidal i Barraquer dugué una vida cartoixana, a l'exili; primer a la cartoixa de Farneta —prop de Lucca, a la Toscana— i després a la cartoixa de

la Valsainte, al cantó suís de Frigburg, on va morir l'any 1943, i on va romandre exiliat, sense sepultura, fins a 1978. Enguany s'esdevindrà el 80è aniversari de la seva mort i el 45è de l'arribada de les seves despulles a Tarragona.

Si l'any passat, la meva predecessora i amiga, la Sra. Imma Teixell, en el seu pregó feia referència als sants màrtirs tarragonins Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, amb el testimoni dels quals es nodreix l'Església de Tarragona, jo no em puc estar de referir-me enguany als darrers màrtirs de la nostra Església tarragonina: seglars, religiosos i preveres que van vessar la seva sang per confessar-se cristians, compartint així la passió del Crist. Entre aquests màrtirs hi ha el bisbe auxiliar de Vidal i Barraquer, el canongí Manuel Borràs, d'ambdós es fa memòria a la cripta de la capella dels sants Fructuós, Auguri i Eulogi, de la nostra catedral.

La presència cartoixana en aquest espai també em suggereix un pensament vers l'opció de la vida monacal, caracteritzada per un allunyament material de la societat i per una vida d'ascesi i de pregària, que proposa viure radicalment la fe cristiana. Parlar d'ascesi i de pregària sembla contradictori i impossible en una societat urbanita com la nostra, que cada cop viu més capficada per la immediatesa dels èxits, per la globalització que ens desarrela i on

la justícia és cada cop més vulnerable. És aquesta la societat on els cristians avui ens toca viure i donar testimoni.

I no és gens fàcil avui manifestar-se públicament cristià, ni culturalment ni espiritualment. Poc a poc, dins nostre s'ha anat instal·lant una passivitat generalitzada. Fins i tot algú sosté la idea que la cultura es pot viure contraposada a la fe (i també a la inversa: algú pensa que la fe està contraposada a la cultura). Però, des de la fe, aquesta contraposició és impossible, perquè la fe sempre apareix encarnada en una cultura concreta, s'expressa en un llenguatge i una mentalitat concrets. La fe és sempre una fe inculturada. I aquesta inculturació es manifesta, cada any, de manera especialment particular durant la Setmana Santa. No renunciem, doncs, a viure-la plenament, Els esforços de tot l'any val la pena de veure'ls realitzats aquests dies sants que estem a punt de començar.

Amb la vostra dedicació, membres de les diferents associacions i confreres, aconsegiu unir el passat amb el present. I igual que llavors, no podem perdre de vista que la Setmana Santa no s'acaba el Divendres Sant, sinó que culmina el Diumenge de Pasqua. Un cristianisme sense Pasqua seria un cristianisme mutilat.

En el cristianisme primitiu, la Resurrecció del Crucificat, nucli de la predicació apostòlica, esdevingué el principi vertebrador de la

setmana. I era en la Setmana Santa quan culminava tot l'any litúrgic. La primitiva comunitat cristiana de Jerusalem, durant la Setmana Santa, contemplava els *misteris* del Crist amb una perspectiva escatològica d'esperança.

Malgrat que he apuntat al començament que avui no us parlaria com filòleg, permeteu-me que faci un breu apunt lingüístic. En el vocabulari cristià, la paraula *misteri* té un contingut polisèmic, és a dir, té diversos significats. Originalment, *misteri* ve a significar el «diseñi de Déu de realitzar la salvació dels hòmens per mitjà de Jesucrist, diseñi ocult durant tots els segles, però ara revelat als creients». També significa «cadascun dels passos de la vida, passió, mort i resurrecció de Jesucrist, objecte de diverses festes del culte litúrgic». I és d'aquesta segona accepció que ha vingut a significar també la «representació d'aquests passos amb imatges», que vosaltres, associacions i confraries, us encarregareu de fer presents a la nostra ciutat aquests dies.

Però, tornem a la primitiva comunitat cristiana. La Setmana Santa era entesa ja aleshores com una unitat indivisible, ja que la Pasqua comporta passió, mort i resurrecció alhora. La Setmana Santa era anomenada la *Gran Setmana* a Jerusalem. Potser és per deformació professional, però sempre he considerat necessari cercar l'origen de les coses per veure'n realment el fonament que ens permet

discernir-ne la seva evolució. Per això us proposo que ens traslладem a la Jerusalem de la segona meitat del segle iv. I ho farem de la mà de la primera escriptora cristiana i la primera dona de la que tenim constància que va visitar Terra Santa.

No s'ha acabat de determinar si Egèria,¹ el nom de la nostra guia, va ser una monja —una dona consagrada a Déu, que formava part d'una comunitat a la qual relatava el seu pelegrinatge, atès que demostrava tenir un consistent coneixement de la Sagrada Escriptura i l'interès per les celebracions litúrgiques— o bé era una dona adinerada i pietosa vinculada amb cercles eclesiàstics i monàstics. Tot sembla indicar que Egèria era oriünda de la llavors regió hispanoromana de la *Gallaecia*, l'actual Galícia, nord de Portugal, Astúries i Lleó.

L'estada d'Egèria a Jerusalem es calcula entre el 381 i el 384, uns 120 anys després del martiri de Fructuós, Auguri i Eulogi a Tarragona. De retorn de l'estada a Jerusalem, Egèria va visitar, el mes de maig de l'any 354, a Salèucia d'Isàuria —l'actual Silifke, a Turquia— la tomba de la nostra patrona, Santa Tecla. I mireu amb quin detall completa Egèria la seva estada al santuari de la tomba de Santa Tecla:

¹ JANERAS, Sebastià (a cura de): *Egèria. Diari d'un pelegrinatge a Terra Santa*. 2010. Barcelona: Centre de Pastoral Litúrgica.

«Allà, prop del santuari,... vaig trobar ... una dona molt amiga meva, de la vida de la qual tothom, a l'Orient, donava testimoniatge, una santa diaconessa de nom Martana, que jo havia conegut a Jerusalem quan ella hi pujà per pregar...» (Egèria 2010, 137).

En la seva narració Egèria ens ha transmès la descripció de la litúrgia de Jerusalem, de les seves festes, dels seus oficis. Deixem-nos transportar 1700 anys enrere i situem-nos el Diumenge de Rams a la Muntanya de les Oliveres. A les 5 de la tarda, en el lloc on es fa memòria de l'Ascensió del Senyor, allí es llegia el passatge de l'evangelí de Mateu (21, 9) on es narra que els infants, amb branques i palmes a les mans, sortiren a l'encontre de Jesús. Parla Egèria:

«I tot seguit s'alça el bisbe i també tot el poble, després, des del cim de la muntanya de les Oliveres, refan tot el camí a peu. Tot el poble va davant del bisbe, cantant himnes i antífones i responent contínuament: *Beneït el qui ve en nom del Senyor!* I tots els infants d'aquelles contrades, fins i tot els més petits, que encara no saben caminar i que són duts a coll pels seus pares, tots porten branques, els uns de palmera i els altres d'olivera, i així el bisbe és acompanyat a la manera com fou acompanyat en altre temps el Senyor. I des de dalt de la muntanya fins a la ciutat i d'allà a l'Anàstasi — és a dir el Sant Sepulcre— a través de tota la ciutat, tothom va a peu... Així,

doncs, a poc a poc, per tal que la gent no es cansi, és ja vespre quan arriben a l'Anàstasi» (Egèria 2010, 160).

Dilluns, dimarts i dimecres sants tenien el mateix funcionament que els altres dies de Quaresma, amb la particularitat que dimecres, al vespre, a l'Anàstasi, un prevere llegia l'evangeli on es narra la traïció de Judes. Egèria puntualitza:

«Quan es llegeix aquest passatge, es produeixen, per part de tothom, uns crits i gemecs tan grans, que no hi ha ningú que llavors no es commogui fins a les llàgrimes. Després d'això es fa una pregària, es beneeixen els catecúmens i es fa el comiat» (Egèria 2010, 162).

Dijous Sant al vespre, se celebraven dues eucaristies, en cap de les quals, però, no hi havia el ritual del lavatori de peus. Després, la nit del Dijous al Divendres Sant, la gent la passava en vetlla. En acabat de sopar, la comunitat de Jerusalem pujava a la Muntanya de les Oliveres on es cantaven salms i himnes, i a la cova on, segons una tradició antiga es creia que Jesús havia pronunciat el discurs de comiat després del Sant Sopar, s'hi llegia aquest passatge que recull l'evangeli de Joan (13, 16-18, 1) i vetllava tota la nit.

El matí del Divendres Sant, després del primer cant del gall, la comunitat baixava fins a l'hort de Getsemaní i un cop allí es llegia l'evangelí on el Senyor va ser arrestat (Mt 26, 47-56). Parla Egèria:

«Quan es llegeix aquest passatge, hi ha un esclat tan gran de crits, gemecs i plors de tot el poble, que el plany de tot el poble se sent gairebé fins a la ciutat. I ja des d'aquell moment, hom va, a peu, a la ciutat, tot cantant himnes i arriba a la porta a l'hora en què hom comença a distingir les persones. I així es troben tots, com un sol home, preparats al mig de la ciutat, grans i petits, rics i pobres; perquè d'una manera especial aquell dia, ningú no se'n va de la vetlla fins al matí. El bisbe, per tant, és acompanyat des de Getsemaní fins a la porta, i d'allà, a través de tota la ciutat, fins a la Creu» (Egèria 2010, 165).

Arribats a aquell lloc, la comunitat procedia a l'adoració de la creu, de manera individual, fora d'un context pròpiament litúrgic. Tot això, abans de la sortida del sol. Després, la gent anava a descansar.

Al migdia, davant la Creu, tenia lloc la commemoració de la mort de Crist. Parla Egèria:

«Llavors hom posa un setial per al bisbe al Gòlgota, darrere la Creu que ara s'hi dreça. El bisbe s'asseu a la cadira i hom li posa al davant una taula coberta amb un mantell, i al voltant de la taula, drets, hi ha els diaques; hom porta l'arqueta d'argent

daurat que conté el sant arbre de la creu; hom l'obre i la mostra, i damunt la taula són posats l'arbre de la creu i el títol. Un cop posat, doncs, damunt la taula, el bisbe, assegut, pren amb les mans les puntes del sant arbre mentre els diaques que estan drets al voltant vigilen. I vigilen d'aquesta manera perquè és costum que tot el poble, fidels i catecúmens, tots, d'un a un, s'acostin i s'inclinin davant la taula, besin els sant arbre i passin. I com que es diu que, no sé quan, algú va fer una mossegada i es va endur un tros del sant arbre, per això ara els diaques que estan drets al voltant vigilen que algú, acostant-se, no gosi tornar a fer el mateix. Així, doncs, tothom passa d'un a un, s'inclina profundament i toca la creu i el títol, primer amb el front i després amb els ulls, besa la creu i passa, però ningú no allarga la mà per tocar-la» (Egèria 2010, 166-167).

Acabada l'adoració de la creu, començava la litúrgia de la commemoració de la mort de Crist. Aleshores es procedia a la lectura dels textos bíblics relacionats amb la passió del Senyor, tant de l'Antic Testament com del Nou Testament; s'hi intercalaven salms, himnes i pregàries. Aquest ofici durava fins a les 3 de la tarda. Tornem a escoltar Egèria:

«I a cada lectura i a cada oració l'emoció i els gemecs de tothom són extraordinaris; car no hi ha ningú, ni gran ni petit, que aquest dia, durant aquestes tres hores, no plori fins a un

punt inimaginable, pel fet que el Senyor hagi patit tot això per nosaltres» (Egèria 2010, 168).

En haver acabat, anaven fins a l'Anàstasi, el lloc de la tomba de Jesús, i s'hi llegia el passatge de la seva sepultura (Mt 27, 57-61). Acabada aquesta lectura, els monjos i els fidels que s'hi veien en cor, hi feien vetlla tota la nit.

El Dissabte Sant era un dia de preparació. Cap a les 3 de la tarda, es començava a arreglar l'església on hi havia el Gòlgota per a la celebració de la Pasqua. Durant la nit del Dissabte al Diumenge tenia lloc la Vetlla Pasqual.

Així com Egèria es recrea en els detalls de les celebracions litúrgiques diàries de Jerusalem, arribats a la Vetlla de Pasqua, ens aporta poca informació. Es limita a dir que «la Vetlla Pasqual es fa com entre nosaltres». I aquesta és una dada molt interessant perquè ve a indicar que al segle IV els ritus d'aquesta celebració era força semblant tant a Orient com a Occident.

Alguns d'aquests himnes que es llegien intercalats amb els salms i les lectures de l'Antic i del Nou Testaments, ens han arribat fins als nostres dies; encara es llegeixen durant la Setmana Santa. Les

comunitats monàstiques i les persones que habitualment fan el rés de la litúrgia de les hores, gaudeixen de textos com aquests:

Un himne de Melitó de Sardes, bisbe i màrtir del segle II, nascut a l'Àsia Menor:

Pel seu cos sotmès al sofriment
transfigura el nostre sofriment
i pel seu Esperit que no pot morir
ha matat la mort que mata els homes.

Ell ens condueix
de l'esclavitud a la llibertat,
de les tenebres a la llum,
de la mort a la vida.

Ell és el primogènit de Déu,
engendrat abans de l'estel del matí.
Ell ha fet sorgir la llum
I ha fet resplendir el dia.

Ell és l'Alfa i l'Omega,
L'inici i la fi.

Ell és el Crist.

Ell és el guia i el Senyor.

Car a Vós pertany tota glòria,
Tot honor i tota adoració
Pare, Fill i Esperit Sant.
Ara i pels segles dels segles.

I aquest altre text, d'una homilia antiga anònima sobre el Dissabte Sant

¿Què és, això? Avui hi ha un gran silenci a la terra; un gran silenci i solitud. Un gran silenci, perquè el rei dorm. La terra s'ha esgarriat i ha restat immòbil, perquè Déu s'ha adormit en la carn i ha ressuscitat els qui dormien feia segles. Déu ha mort en la carn, i ha desvetllat els de l'abisme.

El Senyor va entrar on eren ells amb l'arma vencedora, la creu. Adam, el primer home, el va veure, i tot colpint-se el pit per l'esbalaïment, cridà tothom, els va dir: «El meu Senyor és amb tots.» Crist va respondre i va dir a Adam: «I amb el teu esperit.» Va agafar-li la mà i va fer-lo alçar; li deia: «Desperta't, tu que dorms, aixeca't d'entre els morts, i Crist t'il·luminarà.

Jo sóc el teu Déu, que per tu m'he fet fill teu; per tu i per la teva descendència ara parlo i em giro amb potestat als qui estan lligats: "Sortiu!", als qui estan en la tenebra: "Ompliu-vos de llum!", i als morts: "Ressusciteu!"

A tu t'ho mano: aixeca't, tu que dorms, perquè jo no et vaig crear perquè et retinguessin, lligat, a l'abisme. Alçat d'entre els morts, que jo en sóc la vida. Aixeca't, plasmació meva, aixeca't, figura meva, feta segons la meva imatge.

Desvetlla't, marxem d'aquí, perquè tu estàs en mi i jo en tu, fem una unitat indestruïble.

Per tu, jo, el teu Déu, m'he fet fill teu; per tu, jo, el Senyor, vaig adoptar forma de servent; per tu, jo, que resideixo més amunt del cel, he baixat a la terra, i àdhuc més avall d'ella; per tu, home, m'he convertit com en un home sense forces, deixat entre els morts; per tu, que vas eixir de l'hort del paradís, he estat lliurat als jueus en un hort, i en un hort he estat crucificat.

Mira les escopinades sobre el meu rostre; les vaig tolerar per retornar-te aquell primer alè de vida que vas perdre. Mira les bufetades sobre les meves galtes, que vaig rebre per adreçar, segons la imatge meua, la teua bellesa perduda.

Mira la flagel·lació de la meua esquena, que vaig aguantar per desfer-te de la càrrega dels pecats que portaves sobre les espatlles. Contempla les meves mans, clavades pels claus a la creu per causa teua; tu havies allargat lletjament fins a l'arbre la teua mà.

Alça't i marxem d'aquí. L'enemic et va treure de la terra del paradís, però jo et reintegraré no pas al paradís, ans al soli celestial. L'enemic et privà de l'arbre de la vida, però vet aquí que jo mateix, la vida, m'he fet u amb tu. He ordenat als querubins que et vetllessin com escau que ho facin els servents; faré que t'adorin com cal adorar Déu.

El tron dels querubins ja és a punt, els servidors estan preparats i disposats, la sala adornada i la taula parada. Les

tendes i les mansions eternes també estan preparades; han obert ja els tresors dels escollits. En una paraula: tens el Regne del cel preparat des de tota l'eternitat.»

Davant uns textos tan poètics com aquests, podrem entendre que l'antiga comunitat de creients de Jerusalem es commogué d'emoció.

Visquem amb joia i esperança aquests dies que s'acosten. Aquesta és la fe que ens gloriem de professar, sense por, sense vergonya, amb joia i esperança. Amb el convenciment de l'autenticitat de les darreres paraules de l'evangelista Joan:

« Aquest és el deixeble que dona testimoni d'aquestes coses i les ha escrites. I sabem que el seu testimoni és digne de fe»
(Joan, 21, 24).

I perquè puguem proclamar amb convenciment, ben aviat

Exultin de joia tots els àngels del cel,
exultin els ministres de Déu.
I que soni la trompeta victoriosa
per celebrar el triomf d'un Rei tan gran.

Us desitjo

BONA SETAMNA SANTA!!!

BONA PASQUA!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!